

ปฏิบัติธรรมตามหนังสือกฎแห่งกรรม

สุวิมา พุกประยูร
R13006

ดิฉันเป็นข้าราชการบำนาญ เขียนเรื่องนี้เพื่อต้องการร่วมกับอีกหลาย ๆ ท่านที่มีโอกาสได้รับประโยชน์จากวัดอัมพวัน ภายใต้อบรมมีของท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ยืนยันผลการปฏิบัติธรรมโดยการเจริญพระกรรมฐาน

จนกระทั่งบัดนี้ ที่ดิฉันเขียนเรื่องอยู่นี้ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลก็ยังไม่เคยรู้จักดิฉันเลย สำหรับดิฉันนั้นได้รู้จักท่านตามลำดับดังนี้

ดิฉันอ่านนิตยสารกุกุสตรี่เป็นประจำ ประมาณปี ๒๕๓๓ - ๒๕๓๕ จำไม่ได้แน่ นิตยสารนั้นตีพิมพ์เรื่อง “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม” เขียนโดย คุณสุกัสนา อ่อนต้อม อาจารย์วิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่งซึ่งเป็นศิษย์ของท่าน รูปที่เป็นเอกลักษณ์คู่เรื่องก็คือภาพกลดปักอยู่ ดิฉันไม่สนใจไม่อ่านเลยเห็นเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระ ๆ เจ้า ๆ น่าจะคล้ายกับวารสารโลกทิพย์ ผ่านไปหลายฉบับเข้าเห็นคอลัมน์จดหมายถึงบรรณาธิการหลายฉบับเขียนว่าเรื่องนี้สนุกดี ก็ลองอ่านบ้างเรื่อยไปไม่ตั้งใจเท่าใดนัก จนถึงตอนที่กล่าวถึงท่าน บอกวันมรณภาพของท่าน และสาเหตุตลอดจนเวลา และสถานที่ก็เริ่มเอะใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงนะ ไม่ใช่แต่งขึ้น และพระในเรื่องก็มีจริง จึงกลับไปค้นเล่มเก่า ๆ ขึ้นมาทั้งหมดเรียงกันเป็นตั้งสูง ตั้งต้นอ่านตั้งแต่ตอนที่ ๑ จนถึงเล่มสุดท้ายที่มีอยู่ และได้ติดตามอ่านจนจบเรื่อง นั้นเป็นการรู้จักท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกับเป็นครั้งแรก และเวลาผ่านไป ดิฉันมิได้สนใจจะไปวัดอัมพวัน ไม่สนใจจะรู้จักท่านมากไปกว่านั้น

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ หัวหน้าที่ของดิฉันเกษียณอายุราชการ หัวหน้าเป็นคนสุภาพ เรียบร้อยปฏิบัติตนสมณะ เป็นคนรุ่มมะรุ่มโม ดิฉันก็เลยซื้อหนังสือสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรมให้ เพราะคิดว่าเหมาะที่จะมอบเรื่องของผู้มีธรรมะให้กับผู้มีธรรมะ ซึ่งจะต้องถูกกับจริตของผู้รับอย่างแน่นอน นับเป็นครั้งที่สองที่ดิฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่านเจ้าคุณพระอริยเจ้ารูปนี้

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ดิฉันมีปัญหาชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นปัญหารุนแรงมากจนกระทั่งดิฉันไม่สามารถควบคุมจิตใจของตัวเองได้เลย อาการแสดงออกทางกายก็คือ ดิฉันสั้นไปหมดทั้งตัว เนื้อเต็นระริกไปหมด ดูจากภายนอกอาจมองไม่เห็น แต่รู้ได้เพียงภายในใจของตัวเอง โดยปกติ

ดิฉันเป็นข้าราชการที่ทำงานตลอดเวลา ไปทำงานแต่เช้ากลับเย็น และอาจจะถึงเย็นมากถ้ามีงานเร่ง ดิฉันไม่เคยนั่งคุยกับใคร พอถึงที่ทำงานก็ทำงานทันที กลางวันก็เดินไปรับประทานอาหารที่โรงอาหาร ช่วงนี้แหละที่ดิฉันมีโอกาสได้สังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน ดิฉันใช้เวลาสับหัวหรือยี่สิบนาทีเท่านั้นสำหรับอาหารกลางวัน เมื่อเสร็จก็ไปปฏิบัติงานต่อทันที เพื่อนร่วมงานทุกคนทราบปกติวิสัยของดิฉันด้านนี้เป็นอย่างดี

เมื่อเหตุเกิดขึ้นดิฉันไปที่ทำงานแต่ไม่ได้ทำงาน กลับนั่งซึมเฉย ๆ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติ ดิฉันพยายามจะทำงานแต่สารรวมสถิติสัมปชัญญะไม่ได้เลย ด้วยความละอายใจ ดิฉันจึงกล่าวขอโทษเพื่อนร่วมงานซึ่งมีฐานะเป็นหัวหน้างานด้วยว่า ดิฉันกำลังมีความทุกข์ คงจะไม่ได้งานขอเวลาอีกสักสองสามวัน วันที่ดิฉันพบกับเพื่อนนี้ เหตุการณ์เกิดกับดิฉันได้สามวันแล้ว ดิฉันได้รับความเข้าใจและเห็นใจด้วยดี อีกไม่กี่นาทีหลังจากนั้น “เพื่อน” ก็มาหาดิฉันที่โต๊ะทำงาน ส่งหนังสือสวดมนต์ของวัดอัมพวันเล่มเล็ก ๆ ให้ กล่าวว่า “ลองอ่านและลองสวดดู” ดิฉันเปิดอ่านทันที พบเรื่องผู้หญิงส่งลูกไปเรียนที่อเมริกาและลูกเหลวไหล จนกระทั่งมีโอกาสมากราบหลวงพ่อบุญ ได้สวดมนต์บทพาหุงมหากา เรื่องนายทหารอากาศสอบเลื่อนยศได้หลังจากที่ได้สวดมนต์บทเดียวกัน ทั้งสองเรื่องจบลงด้วยดี

เหมือนคนที่กำลังลอยคออยู่ในมหาสมุทรกว้างไกลจะตาย เมื่อมีไม้แผ่นหนึ่งลอยเข้ามาใกล้ ก็จำเป็นอยู่เองจะต้องเกาะ ดิฉันหมดทางเลือกอื่น เฮ้อ! สวดก็สวด เมื่ออ่านคำอธิบายวิธีสวดเรียบร้อยแล้วก็ตั้งใจสวดมนต์นั้น ยึดเป็นที่พึ่ง “สุดท้าย” และเริ่มสวดตั้งแต่วันนั้น วันที่ดิฉันมีอายุ ๕๘ ต้น ๆ สวดได้สองสามวันก็ถึงวันวิสาขบูชา ดิฉันต้องไปปฏิบัติราชการที่จังหวัดนครปฐม ขณะที่พักอยู่ในโรงแรม ได้ดูโทรทัศน์ถ่ายทอดพิธีเวียนเทียนที่พุทธมณฑล ดิฉันร่วมสวดมนต์ไปกับโทรทัศน์ หลังจากนั้นก็เปิดหนังสือสวดมนต์ของวัดอัมพวัน และสวดต่อด้วยน้ำตานองหน้า เสมือนหนึ่งจะสัญญากับตัวเองว่า จะสวดบทสวดมนต์ของหลวงพ่อบุญตลอดไป เปล่า! ดิฉันไม่ได้ให้สัญญาเป็นแต่เพียงมั่นใจว่า “จะทำได้” เท่านั้น

อาการ “เหื่อเด่น” หายไปเมื่อไรไม่ทราบ แต่ไม่นานนักหลังจากเริ่มส่วนมนต์ “ปัญญา” ก็เกิดแก่ดิฉัน มองทะลุปรุโปร่งถึงปัญหา ความเป็นไปได้ ความเป็นไปไม่ได้ แล้วดิฉันก็ “หลุด” จากความทุกข์ครั้งนั้นด้วยการวิเคราะห์ปัญหาอย่างเป็นเหตุเป็นผลน่าอัศจรรย์ ดิฉันทำงานได้ดังเดิม

หัวหน้างานกึ่งเพื่อนของดิฉันเห็นดิฉันทำงานเป็นปกติแล้ว ก็เข้ามาให้กำลังใจให้ดิฉันมีความคงมั่นในการสวดมนต์อย่าละเลยเสีย ดิฉันใช้เวลาในรถประจำทาง สวดมนต์ได้ครั้งละ ๑ จบทุกวัน ไม่รู้สึกเดือนร้อนเลยวารถจะติดยาวนานเพียงใด เพราะบทสวดค่อนข้างจะยาวเนื่องจากคนสวดอายุมาก! การสวดมนต์ในรถประจำทางค่อนข้างลำบากเพราะดิฉันจำบทสวดมนต์พาหุงมหากาไม่ได้ ต้องเปิด “ตำรา” ขณะเดียวกันก็เกรงผู้คนในรถประจำทางจะรู้สึกว่ดิฉัน “เวอร์” จึงค่อนข้างกระมัดระวังเปิดตำรา อย่างไรก็ตามวันหนึ่งมีสุภาพสตรีคนหนึ่งแต่งตัวอย่างชาวบ้านธรรมดาคือถุงผ้าชิ้นพื้นบ้าน ยืนบนรถประจำทางติดกับดิฉันได้กระซิบถามว่า “คุณก็สวดมนต์วัดอัมพวันเหมือนกันหรือ” วันนั้นดิฉันได้ฟังเรื่องของท่านเจ้าคุณและวัดอัมพวันเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย

เข่าว่าคนแก่ความจำไม่ดี นี่เป็นเรื่องจริง ดิฉันได้ใช้เวลาจำบทสวดมนต์ทั้งหมดอยู่นาน ดิฉันไม่ได้ตั้งใจท่องจำ แต่ให้การสวดมนต์ทุกวันดำเนินการบันทึกบทสวดมนต์ในสมองเองโดยธรรมชาติ และเมื่อจำได้หมดแล้วก็ไม่ต้องฟังตำราอีกต่อไป

วันหนึ่ง ดิฉันได้พบเพื่อนข้าราชการที่อยู่ต่างสำนักงานที่ป้ายรถประจำทาง ยืนคุยกันอยู่นานด้วยเรื่องงานที่เกี่ยวข้องกัน แล้วโดยไม่มีปีไม่มีชุล่ย เขาหยิบหนังสือเล่มหนึ่งจากกระเป๋าออกมายื่นส่งให้ดิฉัน กล่าวว่า “หนูให้พี่” รถประจำทางมาพอดีเขาก็ขึ้นรถไปปล่อยดิฉันยืนอยู่คนเดียว หนังสือเล่มนั้นชื่อว่า “กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๓” นี่เป็นอีกก้าวหนึ่งที่ดิฉันเดินเข้าใกล้ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินาถมวงคล

อายุ ๕๙ ปีครึ่ง ดิฉันมีโอกาสไปวัดแห่งหนึ่งในจังหวัดสิงห์บุรี นี้ก็อยากแวะวัดอัมพวันแต่เกรงใจเพื่อนร่วมเดินทาง อย่างไรก็ตามเมื่อดิฉันเอ่ยชื่อวัดอัมพวัน ว่าเป็นวัดหนึ่งที่ดิฉันสนใจทุกคนเงยบไม่มีใครแสดงว่าสนใจ แต่เมื่อรถแล่นมาถึงวัดอัมพวัน คนที่ขึ้นรถถามว่าอยากแวะหรือ และโดยยังมีได้ตอบเขาก็เลี้ยวเข้าวัดอัมพวัน ดิฉันตื่นเต้นมาก วันนั้นเป็นวันพระจึงมีโอกาสได้เห็นท่าน อ้อ! ดิฉันเล่าข้ามไปตอนหนึ่ง คือในช่วงสวดมนต์ได้เองโดยไม่ต้องฟังตำรานั้น ดิฉันเห็นท่านสอนกรรมฐานทางโทรทัศน์ในตอนเช้าวันอาทิตย์ครั้งหนึ่งจึง “รู้จัก” ท่านเมื่อได้มาเห็นท่านที่วัดก็จำได้ทันที แต่ดิฉันมาช้าไป ท่านกำลังลุกจากที่นั่งเพื่อจะไป “เทศน์” โปรดญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรมในวันพระที่ศาลา (หากผิดได้โปรดแก้ไข) ดิฉันจึงไปที่ซุ้มขายหนังสือ พบว่ามีหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติทั้งชุด ๙ เล่ม ราคา ๔๘๐ บาท ดิฉันซื้อโดยไม่รีรอ หิ้วกลับไปขึ้นรถ คนที่มาด้วยกันเห็นดิฉันซื้อยกชุดเช่นนั้นก็ไปซื้อบ้าง

เมื่อถึงบ้าน ดิฉันอ่านหนังสือเล่ม ๑ ลุ่ยไปเรื่อย ๆ พบว่า ภาคกฎแห่งกรรมสนุก น่าสนใจ แต่ภาคปฏิบัติที่อ่านบ้างข้ามบ้าง เพียงไม่กี่วันก็อ่านจบหมด ๙ เล่ม ชอบเรื่องใดก็นำ กลับมาอ่านแล้วอ่านอีก ทำให้มีโอกาสได้อ่านภาคปฏิบัติเพิ่มเติมอีก ช่วยนั้นใกล้เกษียณ ดิฉัน วางแผนลดงานในหน้าที่ลงเป็นขั้นเป็นตอน ได้ทำการส่งงานให้เสร็จเรียบร้อยเป็นเรื่อง ๆ ไป จึงมีงานลดน้อยลงทุกที เกิดความรู้สึกเบาอกเบาใจจากภารกิจ ขณะเดียวกันสมองก็เพิ่มเรื่อง กฎแห่งกรรมและธรรมปฏิบัติขึ้น ในเดือนสิงหาคม ดิฉันคิดหยุดงานหนึ่งสัปดาห์ จัดซื้ออาหาร ไข่พอรับประทานเจ็ดวัน อธิษฐานจิตว่าจะไม่เปิดประตูบ้าน จะไม่ดูโทรทัศน์ จะไม่ฟังวิทยุ จะไม่ ติดต่อกับใครทั้งสิ้น และจะปฏิบัติกรรมฐานให้ได้ ๕ วัน

พูดถึงปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันเคยรับการฝึกสมาธิระยะสั้น ๆ ๑๐-๑๕ นาที จากวิทยากร สองสามครั้งในคราวเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา ซึ่งมักจะมีตารางบริหารจัดการจิตอยู่ด้วย ความรู้ที่ได้ก็ คือนั่งนิ่ง ๆ พยายามหายใจเข้าออกยาว ๆ วิทยากรบางท่าน ปล่อยให้เรานั่งอย่างสงบ หลับตา บางท่านก็พูดสอนยาวเหยียด ทำให้เราติดตามคำพูดของท่านไปเรื่อย ๆ จนหมดเวลา บางท่าน ก็เน้นให้เรามองลงไปในตัวเองให้เห็นลูกแก้วใส ดิฉันจึงไม่ทราบว่าจะอย่างไรแน่เรียกว่าสมาธิ และเมื่อหมดเวลาแล้วก็จบ เราก็ตื่นไปตามบทบาททางโลกต่อไป

ครั้งนี้จึงเป็นการปฏิบัติกรรมฐานโดยมีหนังสือ ๙ เล่มเป็นครู ดิฉันมีกลัวที่จะกล่าวว่า “มี ครู” เพราะเชื่อแน่ว่าการปฏิบัติจากการอ่านนั้น ดิฉันไม่น่าที่จะทำได้ถูกต้องสมบูรณ์ ครั้นจะ อ้างว่ามีครูก็จะเสียหายแก่ “ครู” เสียเปล่า ๆ ขณะเดียวกัน ก็ไม่บังอาจ “ออกตัณญา” ที่จะ กล่าวว่า “ไม่มีครู” ด้วยเหตุนี้ดิฉันจึงไม่บอกใครเลย ตั้งใจจะขอตั้งต้นทำไปตามความเข้าใจ ของตนเอง เมื่อถึงเวลาพักก็อ่านเพิ่มเติมอีก ครั้นพบว่ามีที่ทำไปไม่ถูก ก็นำไปแก้ไขในคราว ปฏิบัติต่อ ๆ ไป

ดิฉันเริ่มด้วยการสวดมนต์ แล้วตามด้วยอิติปิโส ๖๑ จบ ต่อจากนั้นก็เดินจงกรม และนั่ง สมาธิ อย่างละครึ่งชั่วโมง เรื่องความเจ็บปวดนั้นดิฉันเตรียมใจไว้แล้ว โดยรู้จากการอ่านใน หนังสือ ดังนั้นวันแรกการปฏิบัติไม่สร้างความลำบากใจหรือกายมากนัก วันต่อมาดิฉันเพิ่มเป็น กิจกรรมละ ๔๐ นาที โดยตั้งนาฬิกาปลุก และเมื่อพบว่า “พอทน” ก็ยามใจเพิ่มเป็นกิจกรรม ละ ๖๐ นาที ในวันต่อมา

คราวนี้ละถึงใจพระเดชพระคุณ ที่คุณไว้ว่าเตรียมใจไว้แล้วนั้น ขอเปลี่ยนเป็น “สืปปากว่า ไม่เท่าตาเห็น และสืปตาเห็นไม่เท่ามือคลำ” ตัวสั้นระริกเทิ้มไปทั้งร่าง ใจสั้นมือที่วางซ้อนกันบน

ดักทั้งสี่ทั้งกระดูก มีอาการเหมือนปลาถูกทุบหัวยังงัยยังงั้นเชียว ปวดหนอยหายไปเมื่อไรก็ไม่ทราบ ลืมท้องไปเลย มีเพียงสติเท่านั้นที่ยังยับยั้งร่างกายไม่ให้เคลื่อนไหวออกไปจากอาการสั้นระริก ซึ่งควบคุมไม่ได้ คำภาวนาเปลี่ยนชุดไปเรื่อย ๆ จากชุด พองหนอ-ยุบหนอ เป็นชุด ชุดทนหนอ ชุดเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จากนั้นกลายเป็นนับซ้ำ ๆ ๑-๑๐๐ สองรอบแล้วนาฬิกาก็ยังไม่ปลุก ทั้ง ๆ ที่มันควรจะปลุกได้แล้วนี่นา เมื่อนาฬิกายังไม่ปลุก ทั้ง ๆ ที่มันควรจะปลุกได้แล้วนี่นา เมื่อนาฬิกายังไม่ปลุกก็เปลี่ยนเป็นสวดมนต์อีกทั้งหมดอีก ๑ รอบซ้ำ ๆ บอกกับตัวเองว่า ถ้าสวดมนต์จบแล้วนาฬิกายังไม่ปลุกอีกก็ “อาจจะไม่ทน” อีกต่อไป สวดมนต์จบแล้วนาฬิกาก็ยังไม่ปลุก ไม่ปลุกก็อย่าปลุก ดิฉัน “เดินหน้า” แผ่เมตตา ต่อด้วยการแผ่ส่วนกุศล และติดตามด้วย “อุทิศผลบุญอันเกิดจากการปฏิบัติธรรม” ตอนนี่เองความปวดและชาที่มันคืบคลานมาจากปลายเท้าถึงเข่า ถึงโคนขา เอว เรื่อยขึ้นมาตามตัวจนถึงปลายเล็บมือ มันเข้มนถึงที่และค่อย ๆ ลดลง พอร่างกายรู้สึกเบาลงนาฬิกาก็ปลุก ดิฉันทำไม่รู้ไม่ชี้ก็กล่าวคำอุทิศผลบุญฯ ต่อจนจบจึงลืมตาขึ้น ลองขยับขาดู คล่องแคล่วกว่าที่คิดเยอะเลย ได้เปลี่ยนทำเป็นนั่งพับเพียบ กราบพระด้วยน้ำตานองหน้า

อีกสองวันที่เหลือ ดิฉันปฏิบัติภารกิจกรรมละ ๑ ชั่วโมง ได้ค่อยข้างราบรื่นขึ้น กล่าวคืออาการปวดน้อยลงกว่าการปฏิบัติครั้งแรก ไม่มีครั้งใดปวดเท่าครั้งแรกเลย การปฏิบัติสามวันหลังนี้ ดิฉันปฏิบัติ ๒ ช่วง คือ เช้าและบ่าย ช่วงหนึ่งรวมทั้งสวดมนต์ด้วยก็ไม่ต่ำกว่า ๒ ชั่วโมงครึ่ง วันหนึ่ง ๆ ใช้เวลาปฏิบัติประมาณ ๕ ชั่วโมงกว่า เวลาที่เหลือก็อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมหาที่ผิดจากการปฏิบัติของตนเพื่อแก้ไขคราวต่อไป นอกจากนั้นก็ทำความสะอาดบ้าน ซักรีดเสื้อผ้า ทำอาหารรับประทาน

สองวันสุดท้ายของการปฏิบัติ จำไม่ได้ว่าเป็นวันใดแน่ ขณะนั่งปฏิบัติอยู่ได้ยินเสียงแมวร้องเสียงดังกังวาน ดังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบดังขึ้นทุกทีจนดิฉันรับรู้ พอเกิดการรับรู้เสียงก็หายไ้ แล้วก็ไม่ได้ตั้งใจอะไร นั่งต่อไม่นานนักก็ได้ยินเสียงร้องอีก คราวนี้ดิฉันสำรวจตนเองหลับหรือเปล่า ไม่หลับแน่นอน นั้นเสียงแมวหรือเปล่า ใช่แน่นอน ตัวเราทำอะไรอยู่ขณะนี้ นั่งสมาธิ ทุกคำตอบถูกต้องแน่ชัดแล้ว เสียงแมวก็นหยุดไป ดิฉันทบทวนกฎของที่พักว่าที่อยู่นี้เป็นแฟลต ห้ามนำสัตว์ขึ้นมาโดยเด็ดขาด แล้วแมวมาได้อย่างไร ใครเอามา เสียงร้องของมันก้องราวกับอยู่ในที่รโหฐาน ไม่ใช่ในแฟลตที่อยู่อาศัยของคุณ ทั้งยังตั้งใจไว้ด้วยว่าเปิดประตูบ้านได้

เมื่อไร จะลองสืบเสาะดูว่ามีแมวอยู่ในบริเวณแฟลตบ้างหรือไม่ トラบจนวันนี้สองปีผ่านไป ยังไม่เคยเห็นแมวสักตัว และการนั่งสมาธิคราวต่อ ๆ มากี่ไม่เคยได้ยินเสียงแมวอีกเลย

เมื่อปี พ.ศ. ๑๕๐๐ ดิฉันโกรธแมวตัวหนึ่ง มันขึ้นไปนอนบนเสื่อที่รีดเรียบของดิฉัน ผ้ายับหมด ทั้งขนแมวกักร่วงติดเสื้อผ้า ดิฉันจับมันโยนลงไปกับพื้น ไล่มันออกจากบ้านไป มันกลับมานอนบนผ้าอีก ดิฉันขว้างมันลงไปกับพื้นด้วยความโกรธ ครั้นหลัง ๆ มันไม่เพียงแต่นอนหากยังอ้วกรดเสื่อไว้ด้วย ระยะนี้มันผ่ายผอมและนอนนิ่งแสดงอาการว่าไม่สบายชัดเจนแต่ดิฉันไม่สนใจ โทสะทำให้ดิฉันจับมันขว้างลงพื้นอย่างแรงด้วยความตั้งใจ แล้วก็เก็บเสื้อผ้าไปซักรีดแขวนไว้ไม่ให้มันมานอนได้อีก ไม่นานหลังจากนั้นมันก็ตาย ดิฉันลืมเรื่องนี้ไปแล้ว ทั้งไม่คิดว่ามันตายเพราะดิฉัน มันคงป่วยจึงมาหาที่นอนบนเสื่อดิฉัน การขว้างมันลงกับพื้นหลาย ๆ ครั้งเพิ่มความเจ็บป่วยให้มันมากขึ้นจนตายในที่สุด เหตุใดดิฉันจึงเชื่อมโยงเสียงแมวที่ได้ยินกับเรื่องเมื่อ ๓๙ ปีที่แล้ว ซึ่งดิฉันไม่เคยคิดถึงเลยได้ หลวงพ่อน่าจะอธิบายได้

การสวดมนต์ของดิฉันจะว่าไม่จริงจังก็ไม่ใช่ จะว่าจริงจังก็ไม่เชิง ดิฉันไม่รู้สึกรู้สึกผิดบาปหากวันใดไม่ได้สวด เช่นวันเสาร์อาทิตย์ก็มักจะทำงานบ้านเพลิดหมดวัน มีเวลาว่างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่พอที่จะสำรวมจิตสวดมนต์ได้ หรือหากไปประชุมสัมมนาต่างจังหวัด และแม้ไปเที่ยวก็ดี หรือมีแขกมาบ้าน เหล่านี้ทำให้ไม่ได้สวดทั้งสิ้น แต่ที่แน่ ๆ คือวันไปทำงานพอปิดประตูบ้านสำรวจความเรียบร้อยและเก็บกุญแจเข้ากระเป๋าก็เรียบร้อย เริ่มก้าวเดินที่หนึ่ง ดิฉันก็ตั้งนะโมไปพร้อม ๆ กัน จนกระทั่งขึ้นรถประจำทางก็สวดต่อไปเรื่อย ๆ จนจบ ดังที่ได้กล่าวไว้ตอนต้น เนื่องจากดิฉันตั้งใจว่าจะสวดทุกวัน ๆ ละ ๑ จบ เมื่อทำไม่ได้ตามนั้นและรถก็ติดเป็นเวลานานทั้งขาไปและกลับ ดิฉันจึงเริ่มสวดมนต์จบที่ ๒ และถ้าเวลาเอื้อให้ก็ถึงจบที่ ๓ รวมทั้งขาไปและกลับบางวันสวดได้ถึง ๖ จบ บอกกับตนเองว่านี่เป็นการสวดชดเชยสำหรับวันที่ขาดสวด ไม่ทราบเหมือนกันว่า หลวงพ่อท่านจะว่าประการใด

ท่านผู้อ่านคงจะสงสัยว่า ดิฉันมีสมาธิสวดมนต์ท่ามกลางฝูงชนและอยู่ในภาวะกำลังเดินทางอย่างนั้นได้อย่างไร การเปลี่ยนรถ รอรถ การขึ้นรถ ยืนในรถเบียดเสียด ถูกกระเป๋ารถตะคอก ไล่เดินไปข้างหน้า ชิดขวา ชิดซ้าย เดินถอยหลัง ฯลฯ อีกทั้งการเล่นของรถก็ไม่ราบเรียบ เตี้ยวเล่นเตี้ยวหยุด เตี้ยวกั้เบรกกะทันหันทำเอาผู้โดยสารหัวทิ่มหัวตำ สิ่งเหล่านี้ทำให้การสวดมนต์ของดิฉัน “ขาดตอน” โดยเฉพาะเบรคทำให้ดิฉันลืมไปเลยว่าสวดไปถึงไหนแล้ว หรือนั่งสวดไปโดยราบรื่นนาน ๆ พอจิตก็ออกไปท่องเที่ยวที่ไหนไม่ทราบ พอรู้ตัวอีกทีก็

เกิดความไม่แน่ใจว่าที่นับ ๆ อยู่ นั้นถูกต้องหรือไม่ นับมาได้อย่างไรถึงสามสิบเก้าสี่สิบจบแล้ว โดยที่ไม่รู้ตัว เมื่อเป็นเช่นนี้ดิฉันจะนึกย้อนไปว่าเมื่อครั้งสุดท้าย ตอนที่ระลึกได้อยู่นั้นนับถึงเท่าไร? ถ้าจำได้ว่านับได้ ๑๐ จบแล้ว ดิฉันก็ขึ้นต้นจบที่ ๑๑ เป็นการทำโทษตัวเองด้วย สั่งสอนตัวเองด้วย และ “ซ่อม” ในกรณีที่ “ไม่ผ่าน” การปฏิบัติธรรมครั้งนั้น ๆ ของตนด้วย เรื่องการ “ซ่อม” นี้ดิฉันไม่เคยลดราวาศอกให้กับตนเองเลย

เมื่อมีเวลาว่าง ดิฉันมักจะหยิบหนังสือชุดกฎแห่งกรรมนี้ขึ้นมาอ่านอีก โดยไม่เลือกเล่ม อ่านไปเรื่อย ๆ ซ้ำ ๆ วนเวียนอยู่อย่างนั้น ดิฉันไม่ว่างบายนึกและเวลาว่างก็ไม่นานนัก การอ่านจะไม่ปะติดปะต่อ แต่สาระของกฎแห่งกรรมและธรรมปฏิบัติฝึกฝนในความรู้สึกนึกคิดมากขึ้นทุกที สำหรับการเดินจงกรมและนั่งสมาธินั้นทำน้อยครั้ง ทั้ง ๆ ที่จำได้แม่นยำจากในหนังสือหลาย ๆ ตอน ท่านเน้นย้ำว่า **“ให้ทำทุกวันมีเวลาน้อยทำน้อย มีเวลามากทำมาก แต่ขอให้ทำทุกวัน เป็นการสะสมหน่วยกิต”** ท่านว่าของท่านอย่างนั้น

ความเปลี่ยนแปลงของชีวิตดิฉันราบรื่นขึ้นเรื่อย ๆ เรื่องร้อนหุ้ร้อนใจน้อยลง เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป เป็นคาถาที่ถึงเมื่อมีกรณีวิกฤติ แล้วก็ทำใจได้รอเวลาให้มัน **“ดับ”** ไปเอง โดยไม่ยอมให้มาลวกร้อนกายและใจของเรา นี่กรรมที่หลวงพ่อบอกว่า สวตมนต์ของท่านแล้วจะเกิด **“ปัญญา”** มิใช่มือหินหารใด ๆ ที่ทำให้เราหมดทุกข์ได้ แต่ปัญญาทำให้เราคิดได้และรู้เท่าทันความทุกข์ ดิฉันขอหยุดเขียนตรงนี้ไว้สักครู่ ขอเวลากราบท่านเจ้าคุณหลวงพ่อด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างล้นพ้นไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ดิฉันเริ่มพูดถึงการไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน แต่ไม่มีใครสนใจเลย ดิฉันก็เลยเงียบบ ๆ อยู่ คิดว่าคงจะมีโอกาสสักวัน ความจริงแล้วดิฉันคิดว่าการปฏิบัติธรรมนั้นทำที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องไปทำที่วัดในบ้านที่ทำอยู่ก็สงบดีและได้ผลใกล้เคียงที่อ่านในหนังสือนั่นแหละ แต่ดิฉันคิดว่าควรจะมี **“มีครู”** โดยตรงสักทีเพื่อตรวจ **“การบ้าน”** ว่าการปฏิบัติที่ทำอยู่นั้นมีอะไรบกพร่องต้องแก้ไข เปล่าเลย ดิฉันไม่ได้คิดว่าจะมาทำความรู้จักหลวงพ่อด้วย หรือให้หลวงพ่อบอกท่านรู้จักดิฉันกับท่านรู้จักกันมานานแล้วโดยมีธรรมะเป็นสื่อ อ้อ! ลืมบอกไปว่าเมื่อเสร็จการสวตมนต์ ถึงตอนบทแผ่ส่วนกุศลที่ให้แก่ครูอาจารย์นั้น ดิฉันได้เอ่ยชื่อของท่านในฐานะของครูของดิฉันอย่างภาคภูมิใจทุกครั้งไม่เคยตกหล่นหลงลืมเลย

ปีการศึกษา ๒๕๔๑ นี้เอง ดิฉันได้ทราบว่าหลานสาวเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนมัธยมมีชื่อแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร กำลังมีพฤติกรรมเสี่ยงนำกลัวตามสูตร

กล่าวคือ คบเพื่อน กลับบ้านผิดเวลา และใช้เงินเปลือง หลานของดิฉันเรียนไม่เก่ง แต่เข้าเรียนโรงเรียนดีได้เพราะเป็นหลานของครูในโรงเรียนนั้น ดิฉันเคยให้มาหาวันเสาร์อาทิตย์ เพื่อจะช่วยเหลือการทำงานบ้านหรือทบทวนบทเรียนให้ เขาไม่ยอมมาจึงต้องล้มเลิกความตั้งใจ และยึดคติที่ว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” แต่ครั้งนี้ได้รับการขอร้องจากผู้ปกครองของเขาให้ช่วยจึงเริ่มใหม่ (หลานสาวคนนี้มีชื่ออยู่ในบัญชีแฉ่ส่วนกุศลหลังจากสวดมนต์ของดิฉันทุกครั้ง) ซึ่งเขาก็กินหาโดยดี ยอมเรียนอย่างไม่สู้เต็มใจนัก มีพฤติกรรมที่ไม่อยู่กับร่องกับรอยเท่าไรนัก โทรศัพท์หาเพื่อนตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน เรียนได้ไม่เท่าไรก็ต้องเปิดโทรศัพท์เสียที จิตใจไม่อยู่กับเรื่องที่เรียนเลย ดิฉันเฝ้าดูเขาด้วยความห่วงใย แต่สิ่งหนึ่งที่ดิฉันทำอยู่เสมอต้นเสมอปลาย ก็คือสวดมนต์ให้เขา ทั้งยังเพิ่ม “รอบพิเศษ” ให้เขาโดยเฉพาะอีก โดยทั้งแฉ่ส่วนกุศลและทั้งอุทิศบุญกุศลให้เขาคนเดียวทั้งหมด เพื่อเป็นบารมีสะสมให้ชีวิตของเขาพ้นขวากหนาม สิ่งเลวร้ายทั้งหลาย เหนียวโน้มเขาเข้าหาสิ่งดีงามของชีวิต มีสติยังคิด สามารถขมใจไม่ให้หลงไหลไปกับสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย ไม่เพียงสวดมนต์อยู่คนเดียว เมื่อเขามาหาก็ชวนมานั่งสวดมนต์ นั่งสมาธิและแฉ่เมตตาดูด้วยกัน กับทสวดมนต์วัดอัมพวันนั้นแหละมีอยู่ตำราเดียว นอกจากนั้นยังคอยหาเวลาเล่าเรื่องกฎแห่งกรรมที่คิดว่าเด็กขนาดเขาจะสนใจ ก็ได้ผลเพราะเขาตั้งใจฟังทั้งยังขอให้ดิฉันอ่านให้ฟังด้วย แต่ต้องไม่ใช่เรื่องวิญญูณณ์มันน่ากลัวเกินไปสำหรับเขา

เชื่อว่าดิฉันจะรักหลานจนตามใจไปหมดทุกอย่าง แม้กระทั่งต้องอ่านหนังสือให้ฟังทั้ง ๆ ที่เขาโตขนาดนั้นแล้ว แต่ดิฉันเห็นว่าประตูใจและประตูหูของเขาเปิดแล้ว แต่ประตูตายังไม่เปิด แค่นี้เราก็น่าจะพอใจและเขารู้โดยผ่านประตูทั้งสองไปก่อน ต่อไปเมื่อประตูตาของเขาเปิด เขาก็จะอ่านเอง ดิฉันจึงเต็มใจอ่านให้เขาฟัง และอ่านทุกครั้งที่เขาขอร้อง หลังจากอ่านเสร็จดิฉันก็จะถือโอกาสขณะที่จิตใจของเขากำลังสัมผัสกับรสของเรื่องเต็มที่ สอนย้อนกลับมาที่ตัวของเขา สิ่งเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็คือ เขาตั้งใจเรียนขึ้น เรียนรู้มากขึ้น ลดการโทรศัพท์ ลดการพักผ่อน โทรศัพท์ กำหนดเวลาการเรียนและบทเรียนเอง ถ้าไม่ถึงกำหนดก็ไม่ยอมหยุดหรือเลิกเพื่อกลับบ้าน ทุกอย่างค่อยเป็นค่อยไป วันหนึ่งขณะที่เขาซักผ้าอยู่ใต้ตะโพนเรียกดิฉันซึ่งอยู่ในห้องบอก ว่า “ซักผ้าเสร็จแล้วสวดมนต์กันนะ” ดิฉันตอบตกลง เขาพูดต่ออีกว่า “นั่งสมาธิด้วยนะ” การเรียกสวดมนต์ทุกครั้งเขาไม่เคยปฏิเสธ แต่บางครั้งไม่ขอนั่งสมาธิ ซึ่งดิฉันก็ไม่ขัดใจ ทุกวันนี้เขากลับบ้านตรงเวลา ควบคุมการใช้เงินได้ดีไม่มีปัญหา ไม่ติดเพื่อนเหมือนเมื่อก่อน ตั้งหน้าตั้งตาทำการบ้านจนสำเร็จ มีรายงานส่งครบถ้วนทันเวลา หมั่นตรวจสอบภาระหน้าที่การ

เรียนของตนและความภูมิใจทำงานได้เสร็จเรียบร้อย (อาจไม่ดีนักเพราะเรียนอ่อนมาก) เป็นที่เบาใจของผู้ปกครอง ครั้งสุดท้ายที่มาหาดิฉันก่อนที่ดิฉันจะเริ่มเขียนเรื่องนี้ เขาเรียนกับดิฉันแบบ Non-stop คือไม่ขอหยุดเลย และเมื่อดิฉันไปทำงานอื่น เช่น เตรียมอาหาร เขาก็หันไปทำการบ้านอื่น ๆ ของเขา ไม่คิดถึงเรื่องโทรทัศน์หรือโทรศัพท์เลย วุ่นอยู่กับการเรียนทั้งวันจริง ๆ จากการบอกเล่าโดยไม่ได้ตั้งใจของเขา ดิฉันเชื่อว่าเรื่องต่าง ๆ จากในหนังสือกฎแห่งกรรมของ หลวงพ่อคงจะวนเวียนอยู่ในความคิดของเขา และเป็นตัวชักชวนให้เขาประพฤติปฏิบัติ เช่น เขาเล่าว่า เขาขัดห้องน้ำห้องส้วมที่บ้านตัวเปี้ยกหมดเลย ดิฉันถามว่าใครใช้ให้ทำหรือ เขาตอบว่าทำเอง ดิฉันแกล้งพูดว่า มาอยู่บ้านนี้ไม่เห็นทำให้บ้างเลย เขาตอบว่า ห้องน้ำบ้านนี้สะอาดมากอยู่แล้ว ห้องน้ำบ้านโน้นไม่มีใครสนใจทำความสะอาด เขาก็เลยทำ และหลังจากนั้นเขาก็ทำเป็นประจำ (จากคำบอกเล่าของคนที่บ้านของเขา) พฤติกรรมนี้เกิดหลังจากที่ดิฉันได้เล่าว่าหลวงพ่ोजริญบอกว่า “ใครอยากฉลาด อยากเรียนเก่งให้ขัดส้วม”

ปี ๒๕๔๑ เดือนตุลาคม ดิฉันมองลู่ทางว่าพอจะว่าง และจำเป็นต้องตัดกิจกรรมบางอย่างออกเพื่อไปวัดอัมพวันให้ได้ แล้วก็ตัดสินใจเก็บข้าวของลงกระเป๋าทิ้งอย่างเรียบง่าย ออกเดินทางโดยรถประจำทางมาวัดอัมพวัน ปฏิบัติ ๕ วัน ที่นี้ดิฉันไม่รู้สึกเคอะเขินกับการวางตัวเพราะรู้จากหนังสือแล้ว เพียงไม่คุ้นกับสถานที่เท่านั้น และดิฉันก็ได้พบสิ่งซึ่งค้างอยู่ในใจว่าเราคงปฏิบัติอะไรมีผิดพลาดบ้างก็ได้นำมาแก้ไข ปัจจุบันดิฉันเป็นศิษย์กรรมฐานของครูอีก ๒-๓ คน ที่เป็นผู้ฝึกและดูแลผู้รับการฝึกที่วัดอัมพวัน

ระหว่างที่ปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน ดิฉันเริ่มปฏิบัติระยะเวลา ๓๐ นาทีก่อน แล้วก็เพิ่มเป็น ๔๐-๔๕ นาทีในช่วงเช้ามีตัวรุ่งขึ้น ในช่วงเช้าและบ่ายของวันที่สอง ดิฉันตัดสินใจปฏิบัติ ๖๐ นาที ดิฉันมีโรคประจำตัวคือ ยอกข้างหลังด้านขวา การอักเสบเกิดขึ้นเมื่อมีการนั่งไม่ถูกท่า หรือเมื่อเอี้ยวตัวผิดท่า บางครั้งความปวดรุนแรงถึงกับกระดิกตัวไม่ได้เลย ดิฉันต้องมียาประจำตัวเรื่องนี้ การนั่งนิ่ง ๖๐ นาที ทำให้ดิฉันปวดหลังมากจนทำให้ไม่เป็นสุข อย่างไรก็ตาม ดิฉันนั่งได้ครบ ๖๐ นาที ช่วงบ่ายดิฉันรู้สึกเข็ดขยาดไม่อยากรั้ง ๖๐ นาที แต่แล้วก็ตัดสินใจนั่ง ๖๐ นาทีอีก โดยอธิษฐานขอบารมีหลวงพ่อกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประดามีในวัดอัมพวันช่วยดูแลอย่าให้อาการปวดรุนแรงเหมือนในตอนเช้าเลย การนั่งในบ่ายวันนั้นดิฉันพยายามระมัดระวังหลังให้ตรงอยู่เสมอด้วยเกรงว่าจะผิดท่า และปวดขึ้นมาอีก พอมีอาการปวดเริ่มขึ้นไม่นานนัก ดิฉันก็เริ่มตั้งหลังตรงเสียที อาการปวดรุนแรงพอทนได้ และก็ เป็น ๆ หาย ๆ เป็นระยะ ๆ ท่ามกลาง

ความรู้สึกไม่มั่นใจของดิฉัน และแล้วก็เกิดอาการปวดแสบมาจากด้านกลางหลังพุ่งตรงมายังจุดที่ปวดอย่างรวดเร็ว รู้สึกเหมือนว่ามีปลายมีแหลมกรีดนำหน้าอาการปวดนั้นมา ดูเหมือนจะได้ยินเสียงเนื้อแยกจากกัน และรู้สึกว่าเนื้อตรงรอยกรีดอัศจรรย์เป็นทางยาว รอยกรีดพุ่งตรงมาใกล้จะถึงจุดที่ปวด ใกล้ถึงเต็มที ดิฉันรู้สึกว่าถ้าถึงจุดนั้นเมื่อใดดิฉันคงทนไม่ได้ ขณะที่รู้สึกกังวลอยู่นั้น รอยกรีดก็หยุดลงกะทันหัน ความรู้สึกปวดมากทั้งหมดก็ลดลง ดิฉันนั่งได้ครบ ๖๐ นาที โดยรู้สึกปวดน้อยลงกว่าเดิมอย่างมาก และก็นั่งได้ ๖๐ นาทีตลอดจนถึงกำหนดวันกลับ ดิฉันกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในวัดอัมพวันในเรื่องนี้ด้วย

ก่อนวันสุดท้ายของการปฏิบัติธรรมมีพิธีลา โดยหลวงพ่อกับท่านเจ้าคุณภุชงค์มาทำพิธี และให้โอวาทพวกเรา ดิฉันรวมอยู่ในกลุ่มคนซึ่งนั่งสงบอยู่เต็มศาลาได้เห็นท่านเต็มตา และเต็มใจ และได้เป็นศิษย์ของท่านอย่างสมบูรณ์

กลับจากวัดอัมพวันไม่นานนัก ได้โทรศัพท์คุยธุระกับเพื่อนซึ่งเป็นหัวหน้างานของดิฉัน เมื่อ ๒-๓ ปีก่อน เขาดีใจที่ดิฉันยังสวดมนต์อยู่และพูดว่า “มีคุณคนเดียวในหลาย ๆ คนที่เราแนะนำไปยังคงสวดมนต์อย่างเอาจริงเอาจัง” หลังจากกลับจากวัดอัมพวัน ดิฉันมีโอกาสแนะนำเพื่อนรุ่นน้องอีกคนหนึ่ง ซึ่งกำลังทุกข์ตรมด้วยปัญหาลูกให้สวดมนต์ ได้มอบหนังสือสวดมนต์ให้ไป ๑ เล่ม เขากำลังปฏิบัติอยู่ นอกจากนี้ยังมีศิษย์คนหนึ่งมาถามขอให้อธิบายวิธีการสวดมนต์ และนำไปชักชวนลูก ๒ คนให้มานั่งสวดด้วยกัน รายนี้เพิ่งจะเริ่มต้น ดิฉันภาวนาและขอขมาของหลวงพ่อกับให้พวกเขามีความเพียรปฏิบัติจนเกิดผลเถิด

มีผู้คนประสบความสำเร็จจากความเจริญจากการอบรมสั่งสอนของพระคุณเจ้าจำนวนมากต่อหน้าแล้ว ขออัญเชิญพระบารมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้โปรดประทานพรให้แก่พระคุณเจ้าหลวงพ่อกับที่เคารพของพวกเราด้วยเถิด..